

- 2) §§ 2—14 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 października 1958 r. w sprawie zasad i trybu przekazywania w ramach administracji państwowej przedsiębiorstw, instytucji oraz zakładów, nieruchomości i innych obiektów majątkowych (Dz. U. Nr 67, poz. 332 i z 1966 r. Nr 2, poz. 7),
- 3) uchwały Prezydium Rządu z dnia 24 czerwca 1950 r. w sprawie przekazywania przedsiębiorstw, zakładów lub ich części oraz przedmiotów majątku trwałego pomiędzy państwowymi jednostkami gospodarczymi a jednost-

kami spółdzielczymi (Monitor Polski z 1950 r. Nr A-78, poz. 911 oraz z 1954 r. Nr 93, poz. 1024),

- 4) uchwały nr 120 Prezydium Rządu z dnia 8 marca 1952 r. w sprawie zarządu nieruchomości państwowych zbędnych do wykonania zadań planowych dotychczasowych użytkowników (Monitor Polski Nr A-25, poz. 313).

§ 31. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Gospodarki Komunalnej, Ministrowi Finansów i innym zainteresowanym ministrom.

20

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 31 grudnia 1968 r.

w sprawie przystąpienia Nigerii do Protokołu dotyczącego zakazu używania na wojnie gazów duszących, trujących lub podobnych oraz środków bakteriologicznych, podpisanego w Genewie dnia 17 czerwca 1925 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że Rząd Republiki Francuskiej, jako depozytariusz Protokołu dotyczącego zakazu używania na wojnie gazów duszących, trujących lub podobnych oraz środków bakteriologicznych, podpisanego w Genewie dnia 17 czerwca 1925 r. (Dz. U. z 1929 r. Nr 28, poz. 278), powiadomił o przystąpieniu Nigerii do powyższego Protokołu. Dokument przystąpienia Nigerii zawiera następujące zastrzeżenie: „Protokół obowiązuje Nigerię tylko w stosunku do tych państw, które są stronami tego Protokołu,

i przestanie obowiązywać Nigerię w odniesieniu do tych państw, których siły zbrojne lub siły zbrojne z nimi sprzymierzone nie respektują zakazów przewidzianych w tym Protokole.”

Zgodnie z postanowieniami powyższego Protokołu wszedł on w życie dla Nigerii z dniem notyfikacji dokonanej przez Rząd Republiki Francuskiej, tj. dnia 15 października 1968 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz

21

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 31 grudnia 1968 r.

w sprawie uczestnictwa szeregu państw w Jednolitej konwencji o środkach odurzających z 1961 r., sporządzonej w Nowym Jorku dnia 30 marca 1961 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 40 ust. 2 i 3 Jednolitej konwencji o środkach odurzających z 1961 r., sporządzonej w Nowym Jorku dnia 30 marca 1961 r. (Dz. U. z 1966 r. Nr 45, poz. 277), zostały złożone Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dokumenty ratyfikacyjne lub dokumenty przystąpienia do powyższej konwencji przez następujące państwa:

Meksyk	dnia 18 kwietnia	1967 r.
Turcja	dnia 23 maja	1967 r.
Stany Zjednoczone Ameryki	dnia 25 maja	1967 r.

Składając dokument przystąpienia Rząd Stanów Zjednoczonych Ameryki oświadczył, że zgodnie z artykułem 42 konwencji będzie ona miała zastosowanie do wszystkich terytoriów, za których stosunki międzynarodowe Stany Zjednoczone są odpowiedzialne.

Malajzja	dnia 11 lipca	1967 r.
Norwegia	dnia 1 września	1967 r.
Filipiny	dnia 2 października	1967 r.
Gwatemala	dnia 1 grudnia	1967 r.
Australia	dnia 1 grudnia	1967 r.

Dokument ratyfikacyjny Australii zawiera oświadczenie, że konwencja będzie miała zastosowanie do terytoriów niemetalicznych, za których stosunki międzynarodowe Australia jest odpowiedzialna, tj. do terytorium Papua, Wyspy Norfolk, Wyspy Bożego Narodzenia, Wysp Kokosowych (Keeling), Wysp Heard i Mac Donald, Wysp Ashmore i Cartier, Australijskiego Terytorium Antarktycznego i Terytoriów Powierniczych Nowa Gwinea i Nauru.

Chile	dnia 7 lutego	1968 r.
Gabon	dnia 29 lutego	1968 r.
Gwinea	dnia 7 października	1968 r.
Bulgaria	dnia 25 października	1968 r.

z następującym zastrzeżeniem: „Ludowa Republika Bułgarii nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 48 ustęp 2 dotyczącymi obowiązkowej jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości. Każdy spór między dwoma lub kilkoma stronami dotyczący interpretacji konwencji i jej stosowania, który nie może być rozwiązany w drodze negocjacji, powinien być przedłożony Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości do rozstrzygnięcia tylko po uzyskaniu zgody wszystkich stron w sporze w każdym poszczególnym przypadku”.